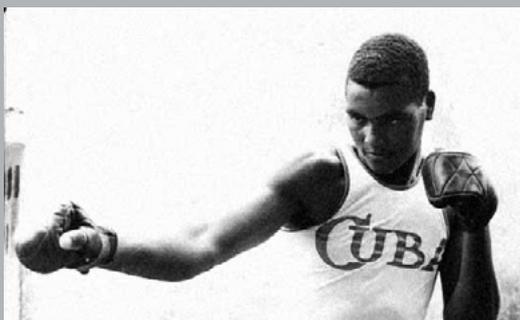

VERSUS

σχόλια & σύντομα
διατυπωμένες
αντιθέσεις-

Νικητές στα σημεία

Για τα ξεκαθαρίσματα στο χώρο της νύχτας δεν ξέρουμε πολλά. Και δε θα μπορούσαμε άλλωστε, καθώς όταν τυχαίνει να τρακάρουμε κανένα από αυτά τα μούτρα το πρωί, ούτε για "δικά μας παιδιά" τα περνάμε, ούτε καν για εκθρούς των εκθρών μας. Για τα καμώματά τους ίσως μπορεί να διαβάσει κανείς/καμία κάτι μισόλογα σε έγκριτα ειδησιογραφικά πρακτορεία ή κίτρινες φυλλάδες. Σε κοινά λασπόνερα πλατσουρίζουν όλοι τούτοι. Απλά συμβαίνει με τα ίδια λερωμένα παπούτσια να μπεινοβγαίνουν και στις διάφορες σχολές πολεμικών τεχνών, οι οποίες ως γνωστόν σε πολλές περιπτώσεις λειτουργούν σα φυτώρια στελεχών του οργανωμένου εγκλήματος. Τέτοιος ήταν ο Κ.Χ. που δολοφονήθηκε εν ψυχρώ στο Γαλάτσι στις αρχές του περασμένου Δεκέμβρη, τέτοιος και ο Τ.Μπ. που επίσης εκτελέστηκε στη Βάρη λίγο παλιότερα, και γενικά, με μία γρήγορη αναζήτηση θα διαπιστώσει όποιος/α ψάξει πως αυτά τα ξεκαθαρίσματα έξω από τα εκάστοτε γυμναστήρια έχουν να κάνουν με δραστηριότητες που πραγματοποιούνται γύρω και μέσα σε αυτά. Για παράδειγμα, ονόματα πυγμάχων έχουν βρεθεί σε δικογραφίες υποθέσεων για προστασία μαγαζιών, για εκβιασμούς, για δολοφονίες συναθλητών τους επάνω στο ρινγκ, για αναβολικά και ποιος ξέρει που αλλού. Στους ίδιους κύκλους κινείται και η Γ. Μπιτάκου, αδερφή του -εν ζωή, ακόμα- Σταμάτη, η οποία εκτός από διοργανώτρια αγώνων και συλλαλητηρίων (για το Μακεδονικό), είχε γίνει viral βρίζοντας τον Τσίπρα σε πτήση δίπλα στα έκπληκτα μάτια της Περιστεράς. Όπως είναι κατανοητό, όλα τα παραπάνω δεν προωθούν καθόλου την ευγενή άμιλλα και το ευ αγωνίζεσθαι του αθλητισμού, όπως επίσης και το πρεστίτζ ολυμπιακών αθλημάτων. Ίσως κάτι τέτοια να βλέπει σε παγκόσμιο επίπεδο και η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή, η οποία συζητάει μήπως στους αγώνες του Παρισιού το 2024 δεν συμμετάσχουν ορισμένα από τα αθλήματα που κινούνται σε τέτοια "γυμναστήρια". Κι αυτό γιατί οι αθλητικές ομοσπονδίες της πυγμαχίας και της άρσης βαρών "εμφανίζουν προβλήματα διακυβέρνησης", καθώς υπάρχουν πορίσματα ανά τα χρόνια περί στημένων αγώνων, ντοπαρισμάτων και συμμετοχής σε εγκληματικές οργανώσεις. Διαφαίνεται λοιπόν μια δαιδαλώδη δικτύωση μεταξύ μαύρης οικονομίας και αθλητισμού, όπου οι επιμέρους ανταγωνισμοί αποτυπώνονται σε πληρωμένα συμβόλαια και απειλές αποκλεισμών από τη δημόσια σφαίρα. Μιλάμε για έναν τεράστιο κύκλο οικονομίας, από τον οποίο το κράτος, ως δαιτητής, δε θα ήθελε με τίποτα να λείπει.

Long live the youth!

Τα δημοσιεύματα περί παραβατικότητας στις νεαρές ηλικίες δίνουν και παίρνουν ασταμάτητα το τελευταίο διάστημα. Εκτός από την "ανευθυνότητα" που χαρακτηρίζει αυτές τις ηλικιακές κατηγορίες σχετικά με το γνωστό θέμα, στο στόχαστρο έχουν μπει και οι υπόλοιπες συνθήκες τους: ποια μουσική ακούνε, πού συχνάζουν, εάν συνωστίζονται και σε ποια γηπεδική θύρα, εάν κάνουν bullying σε ποιους και για ποιο λόγο. Όποιος/α έχει κάνει παιδική ηλικία και δεν φύτρωσε απευθείας ενήλικος, γνωρίζει πως τα παιδιά σε αυτές τις ηλικίες μπορούν να υπάρξουν σκληρά, έως πολύ σκληρά. Το ζήτημα όμως δεν βρίσκεται εκεί. Η διαρκής ενασχόληση με την αναπαραγωγή και τις κοινωνικές σχέσεις της πολυεθνικής εργατικής τάξης, επιτρέπει στους φίλους της να μιλάνε για λογαριασμό της χαϊδευόντάς την, και τους εκθρούς της να την νουθετούν στριμωχοντάς την στην γωνία. Η διαρκώς εντεινόμενη κρίση έχει καταστεί σαφής σε αυτά τα κομμάτια της κοινωνίας. Βγάζοντάς τα στην σέντρα, εκτός από την στοχοποίηση, τίθενται σε λειτουργία μηχανισμοί και κοινωνικοί αυτοματισμοί επίβλεψης και συμμόρφωσης, λίγο έως πολύ γνωστοί. Εάν λες σε κάποιον/α πως είναι εγκληματίας για το παραμικρό, πολύ πιθανά θα ξεκινήσει να συμπεριφέρεται ως τέτοιος/α, διότι η άλλη επιλογή είναι η οικογένεια ή το κατχητικό. Πάλι καλά που η αποκλίνουσα συμπεριφορά σε επίπεδο θεάματος εξαντλείται στην τραπ ή στον drg7000, επομένως η γραφικότητα αποτελεί όριο όσον αφορά τα πρότυπα των νέων. Παρ'όλα αυτά, είναι να γελάμε αλλά είναι και να κλαίμε. Όταν τραβολουγούν το light επειδή σε ένα story του εμφανίζεται με όπλα, αλλά τελικά είναι πλαστικά και στο σπίτι του βρίσκουν "περιπερίσιο χόρτο", κλείνεις το μάτι στο νεανικό κοινό τους για τα όρια μεταξύ πραγματικότητας, πόζας, κατανάλωσης και των συνεπειών τους. Όταν μάλιστα ο δικηγόρος που προσλαμβάνει (πριν το πάρει πίσω μετά από το σούσουρο) είναι ο Γιώργος Μακρής, γνωστός νεο-ναζί, καταλαβαίνουμε πως οι διασυνδέσεις αυτών των κύκλων πάντα θα караδοκούν για να αγκαλιάσουν τους πιο φιλόδοξους των παραβατικών. Όσο για τους/τις υπόλοιπους/ες: σίγουρα ήδη έχουν φτιάξει λογοπαίγνια με τη florona (συνδυασμός της γρίπης aka flu και της κορόνα ντε!) και περιμένουν στο προαύλιο όσους συμμαθητές τους τρώνε δημητριακά βλέποντας Αυτιά.

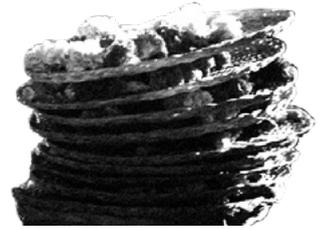

Στρατόπεδα καραντίνας

Αυστραλία. Τα καγκουρό παίζουνε μποξ με γυμνά χέρια. Μια ολόκληρη ήπειρος και πολλά θανατηφόρα ζώα. Η γη της επαγγελίας κάποτε σύμφωνα με τις ντόπιες τηλεοπτικές σειρές των 00s. Ιδιαίτερη πατρίδα της Κάιλι Μινόνγκ και των Radio Birdman, ή και κάποιου θείου ή θείας με περίεργη προφορά και μπότες κροκόδειλου. Η χώρα που κρατάει αιχμάλωτο τον ν.1 τενίστα Τζόκοβιτς, καθ'ότι ανεμβολίαστος, προκαλώντας διπλωματικό γεγονός με τη μακρινή Σερβία και τις διεθνείς μνησιακές εντυπώσεις. Κι αν κάποιες από τις παραπάνω πολιτιστικές αναφορές που έχουμε για την Αυστραλία έχουν ξεθωριάσει, ή θα ξεθωριάσουν σύντομα, κάποιες άλλες αναβιώνουν ακμαίες: τα στρατόπεδα εργασίας των '50s και '60s για μετανάστες, κατάδικους, Αβορίγινες και άλλους γηγενείς πληθυσμούς. Η μακρά αποικιοκρατική ιστορία της χώρας κατάφερε να επαναφέρει σε χρήση τέτοιους μηχανισμούς ενάντια στη νέα απειλή. Στρατόπεδα εγκλεισμού ενάντια στην Covid-19, λοιπόν. Και όχι μόνο για όσους/ες είναι θετικοί/ές, αλλά και για τις στενές επαφές ατόμων με κρούσματα, για φοιτητές που έρχονται από το εξωτερικό, και ποιος ξέρει τι άλλο στο μέλλον. Ένα τέτοιο λειτουργεί και στο Howard Springs, μια περιοχή της βόρειας επικράτειας η οποία έχει για πρωτεύουσα το Darwin. Στις σύγχρονες εγκαταστάσεις του μπορούν να διαμείνουν 2000 άτομα, παρέχεται δωρεάν wi-fi και netflix. Όσον αφορά τους/τις εγκλειστούς/ες, προέρχονται κυρίως από τις ντόπιες κοινότητες των Binjari και Rockhole, οι οποίες αποτελούνται από γηγενείς πληθυσμούς και, σύμφωνα πάντα με το αφήγημα, ζουν συνωστισμένες, σε ασυνήθιστες συνθήκες υγιεινής και έχουν χαμηλά ποσοστά εμβολιαστικής κάλυψης. Ανάμεσα στα ζητήματα δημοκρατίας που εύλογα θέτουν τα στρατόπεδα καραντίνας και στις μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια στην υποχρεωτικότητα και τα μέτρα στη Μελβούρνη (και αλλού) - οι οποίες φυσικά δεν αναπαράγονται από τα μέσα ή όταν αυτό γίνεται παρουσιάζονται ως "αρνητές" ή "ακροδεξιά στοιχεία" - η συζήτηση εξαντλείται στο κατά πόσο τα κριτήρια επιλογής των τροφίμων είναι αυστηρά ή δίκαια βάση κρουσμάτων, εάν κόβεται το ίντερνετ κι εάν το μενού σέβεται τις διατροφικές επιλογές των εγκλειστών. Και όλα αυτά, όταν εκτός στρατοπέδων, οι μετακινήσεις σε ορισμένες επικράτειες γίνεται με "ό κωδικούς". Η μπάλα στην εξέδρα δηλαδή. Το λιμάνι του Darwin πάντως είναι δύο φορές μεγαλύτερο από αυτό του Σίδνεϊ, η ευρύτερη περιοχή είναι πλούσια σε κοιτάσματα σπάνιων γαιών και οι ρυθμοί ανάπτυξης είναι τόσο υψηλοί ώστε να τραβάνε τις διεθνείς επενδύσεις. Μάλλον είναι ελκυστικές οι συνθήκες διαβίωσης της εργατικής τάξης για αυτά τα κεφάλαια.

★
Σφηνάκια που ★
★ δεν ήπιαμε

Θα σου ζητούσα να πάμε σε μία συναυλία, αλλά οι πορτιέρηδες πλέον μας σκανάρουν και δε θέλω να ξέρουν πως σκοπεύουμε να ιδρώσουμε δίπλα - δίπλα. Θα σε ρωτούσα αν σου αρέσει το θέατρο, αλλά δε νομίζω πως η διαφάνειά μας επιτρέπει να αγνοήσουμε τη βαριά πόρτα και τους ηχομονωμένους τοίχους του φουαζέ. Γι'αυτό ας αρκεστούμε στις συνόψεις των περιστάσεων, τις χλιαρές κριτικές στο ίντερνετ και τη φαντασία: το τελευταίο όχημα που μας δέχεται χωρίς εισιτήριο και ελεγκτές.

Μου έλειψες παλιόφιλε. Και μου λείπεις κάθε φορά που μου τελειώνει το πακέτο, κάθε που παίζει μπάλα ο Απόλλωνας και μαζευόμαστε στο καφενείο, κάθε που βάζει Πουλόπουλο στα fm, κάθε φορά που ακούω για το κίνημα αλλαγής, κάθε που με πιάνει κόκκινο και κορνάρω άσκοπα. Και τι δε θα'δυνα αυτές τις γιορτές να παίρναμε μαζί μια τζούρα από τα περασμένα, ξεφυσώντας Johnny red cola και καπνό στον ουρανό του νυχτερινού κέντρου που εμφανίζεται το ίνδαλμα.

Ο παρκαδόρος είναι ένα τσογλάνι ούτε είκοσι χρόνων που είμαι σίγουρος πως αν του δινόταν η ευκαιρία θα δανειζόταν τη μπέμπα και του καλύτερου πελάτη για δυο μπαντιλίκια στην παραλιακή. Κακομούτσουτος επίσης. Εμένα να έβλεπες στην ηλικία του! Αλεντελόν με φωνάζανε. Το ότι κάτι μαλάκες συμπλήρωναν το "των αλβανών", μόνο κακό κάρμα. Οι περισσότεροι είναι νεκροί σήμερα. Το 'πιάσες; Πίσω στο θέμα: οι παρκαδόροι σήμερα με το που μπουν στο αμάξι φοράνε ένα πλαστικό προστατευτικό στο τιμόνι και ένα στο λεβιέ. Φοράνε και γάντια και μάσκα εννοείται, αλλά θέλω να κάνεις εικόνα αυτό το μαλακιστήρι να φοράει πλαστικό προστατευτικό στο λεβιέ του αυτοκινήτου μου. Σε πιάνει μια απδία. Εμπιστεύεσαι τέτοιον άνθρωπο; Ούτε μέχρι το περίπτερο δεν του το έδινα για βόλτα. Αφού κάθε φορά που μου το φέρνει για να φύγω το διπλοσεκάρω πριν του πετάξω το δίφραγκο στην τσέπη.

Παλιά θυμάσαι: ήθελες δυο γάτους σερβιτόρους να συνηνοείσαι και δε σ'ένοιαζε να'ναι μοντέλα. Σήμερα, οι τύποι είναι γύρω στους δέκα, ο ένας πιο λευκή οδοντοστοιχία από τον άλλον, αργόι, και που να δεις τις άλλες πως κάνουν όταν έρχονται τα κερασμένα. Πάλι καλά που πετάμε πλέον χαρτοπετσέτες αντί για πιάτα. Δεν είμαι σίγουρος για το οικολογικό αποτύπωμα, αλλά και τα πιάτα νομίζω δεν είναι βία. Όπως και να'χει οι λουλουδοδίδες είναι στη θέση τους. Η μία είναι η ξαδέρφη του κόρακα, ξέρεις, από το πρώτο νεκροταφείο, και η πιτσιρίκα είναι η κόρη της. Τα γραφεία τελετών και τα λουλουδάδικα συνεχίζουν τις χρυσές δουλειές κανονικά. Το πιο σκαλωτικό είναι που πάνω στα ρούχα όσων δουλεύουν εκεί είναι γραμμένοι οι στίχοι του καλλιτέχνη: "φύγε από το μαγαζί", "έχω, ξέρεις, σπάνια προσόντα", "γέννημα θρέμμα δυτικής Απτικής", "να δεις πως ανασταίνεται αυτός που τον ξεσκίσανε" και πολλά ακόμα. Τα ποτά είναι οι ίδιες μπόμπες.

Που να δεις τι επικρατεί τη μεγάλη ώρα! Αφού έχει κατέβει ο πιτσιρικός που δεν τα πήγε κι άσχημα, όλο το μαγαζί κατάνυξη, όμοια μ'εκείνη που είχαμε νιώσει την πρώτη μας ολονυχτία στο Άγιο Όρος. Χαμηλώνουν τα φώτα, τουμπεκιάζονται όλοι και ακούς μόνο κάτι ρουθουνίσματα και τις ατομικές συσκευασίες με τα ξηροκάρπια που ανοίγουνε για να τον υποδεχτούν. Και εμφανίζεται: εκθαμβωτικός μέσα στα πολύχρωμα ρούχα του και το άκαμπο χαμόγελο του, να μας χαιρετάει, να χορεύει ανάμεσα στις γραμμές του πεντάγραμμου και οι χαρτοπετσέτες με τις γαρδένιες να προσγειώνονται στο πέτο του σα χιόνι. Τότε είναι που υψώνω το ποτήρι μου και μου λείπεις περισσότερο, γιατί δεν έχω με ποιον να τσουγκρίσω.